

ΓΙΑ τον ΣΤΑΘΗ ΜΠΑΚΛΕΖΟ

Σοφία Πέττα, Κοινωνιολόγος (ΜΑ), Συστημική Ψυχοθεραπεύτρια Οικογένειας,
Τμήμα Ψυχιατρικής Εφήβων & Νέων – Γ.Ν.Α. «Γ. Γεννηματάς»

Πριν από λίγους μήνες βρεθήκαμε στη δυσάρεστη θέση να αποχαιρετήσουμε έναν ακόμη αγαπημένο συνάδελφο και μέλος της ευρύτερης οικογένειας της συστημικής σκέψης και ψυχοθεραπείας. Δεν είναι εύκολο να μιλήσεις για την απώλεια ενός ανθρώπου με τον οποίον συνεργαστήκαμε για πάνω από μια δεκαετία. Το κείμενο που ακολουθεί αναρτήθηκε, εκείνες τις δύσκολες μέρες, με αποδέκτη τα πρόσωπα που ζήσαμε τον Στάθη την τελευταία τετραετία στο εκπαιδευτικό σεμινάριο για τη συστημική θεραπεία στο Τμήμα Ψυχιατρικής Εφήβων και Νέων του Γ.Ν.Α.«Γ. Γεννηματάς».

*

Ο Στάθης Μπακλέζος υπήρξε εξαιρετικός παιδοψυχίατρος και συστημικός ψυχοθεραπευτής, εκπαιδευτής, συνάδελφος και φίλος.

Με πολύχρονη παρουσία στην παιδοψυχιατρική εργασία, με εικοσαετή δράση στο Τμήμα Ψυχιατρικής Εφήβων και Νέων του Γ.Ν.Α. «Γ. Γεννηματάς», χάρισε γενναιόδωρα το ενδιαφέρον του και την υποστήριξή του στους θεραπευόμενους και στις οικογένειές τους με την παιδοψυχιατρική του εμπειρία και την πλούσια συστημική του ματιά. Με έγνοια για τη συστημική ψυχοθεραπευτική προοπτική και σκέψη, υπήρξε μέλος τη Ελληνικής Εταιρείας Συστημικής Σκέψης και Ψυχοθεραπείας Οικογένειας, στην οποία διετέλεσε μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου τα έτη 2006-2010, ενώ την τελευταία τετραετία δημιούργησε το τμήμα Οικογενειακής Θεραπείας στο Νοσοκομείο Γεννηματάς.

Αποχαιρετούμε τον παιδοψυχίατρο, τον συνάδελφο, τον δάσκαλο, τον φίλο.

Αποχαιρετούμε έναν από τους πιο αξιοπρεπείς, δοτικούς, δυναμικούς και σταθερούς ανθρώπους που γνωρίσαμε. Έναν άνθρωπο που υπερασπιζόταν με συνέπεια τις απόψεις του. Γι αυτό, και, παρά τις όποιες διαφορές, κατόρθωνε να κερδίζει την εκτίμηση και τον σεβασμό όλων. Έναν επιστήμονα με ενεργή παρουσία σε ψυχοκοινωνικές δράσεις για τους ψυχικά πάσχοντες, έναν άνθρωπο με κοινωνική και πολιτική ευαισθησία και στράτευση, μα πάνω από όλα με ανθρωπιά και έγνοια για τους άλλους.

Κρατάω ως ένα από τα πιο σημαντικά δώρα της πολυετούς συνεργασίας μας το επαγγελματικό του ήθος, τη σταθερότητά του και την ακλόνητη επιμονή του σε κάθε ψυχοθεραπευτική εργασία να κρατάει ζωντανή την ελπίδα. Πότε με πείσμα και αυστηρότητα, πότε με άδολη πειραχτική διάθεση, συντηρούσε, αθόρυβα, το όραμα μιας πιθανής αλλαγής.

Αλλά, και στο τέλος έδωσε μια γενναία μάχη, όπως γενναία ήταν και η στάση του στη ζωή. Συγκινητικά παρών, μέχρι την τελευταία μέρα, στην ψυχοθεραπευτική εργασία, ενεργός στην εκπαιδευτική του υποστήριξη μέχρι το τέλος... Συνέχισε με θάρρος και μεγάλη εσωτερική δύναμη μέχρι το τέλος...

Όλο το διάστημα της περιπέτειάς του δεν κρύφτηκε, δεν λιποτάκτησε μπροστά στον κίνδυνο και στην απειλή. Δεν ζούσε όμως και μέσα σε αυτήν. Λιτός και δωρικός όπως συνήθως, μας έδωσε με φροντίδα το τελευταίο του μάθημα. Άδραξε τη μέρα και μεταμόρφωσε το αδιέξοδο της ασθένειας σε ελπιδοφόρο δρόμο.

Νιώσαμε σαν να 'φυγε από κοντά μας κάπως απότομα.

Όλοι όμως γνωρίζαμε.

Δεν μας ξεγέλασε! Μας έκλεισε το μάτι.

Μένουμε χωρίς τη δύναμη της παρουσίας του, κρατώντας το χαμόγελο και τη μαχητικότητά του.

Φτωχότεροι από την απώλειά του και βαθιά συγκινημένοι, τον αποχαιρετούμε δίνοντας την υπόσχεση ότι θα είναι πάντα μαζί μας, στις σκέψεις μας.

Δίνοντας την υπόσχεση ότι θα προσπαθήσουμε να μιμηθούμε την αξιοπρέπεια, την τιμιότητα και την καθαρότητα της στάσης του στη θεραπευτική μας πρακτική αλλά και στη ζωή.

*«Να λείπεις – δεν είναι τίποτα να λείπεις·
αν έχεις λείψει για ό,τι πρέπει,
θα σαι για πάντα μέσα σ' όλα εκείνα
που γι' αυτά έχεις λείψει...».¹*

¹Απόσπασμα από την ποιητική συλλογή του Γ. Ρίτσου «Οι γειτονιές του κόσμου».